

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 30

22. července 2007

Cena: 6 Kč

RŮŽOVÝ PALOUČEK – MÍSTO LOUČENÍ POBĚLOHORSKÝCH EMIGRANTŮ

V letošním roce si připomínáme 550. výročí založení Jednoty bratrské a také 380. výročí vydání tzv. Obnoveného zřízení zemského, kterým byli příslušníci této církve vykázáni do exilu. Podle tradice se s vlastní loučili na Růžovém paloučku - pozemku, který se nachází uprostřed polí mezi obcemi Újezdem a Morašicemi poblíž Litomyšle. Kdysi to bývala mýšina v hustých lesích, dnes je to čtvercové prostranství, které měří asi 350 m² a je porostlé zvláštním druhem růže, nazývané Rosa gallica, růže galská (někdy také růže paloučková nebo růže stepní), které se údajně nikde jinde nedaří. Podle pověstí tady vyrostla ze slz českých bratří, když s pláčem opouštěli rodnou zemi.

K místu se váže řada dalších pověstí - jednu známe i ze Starých pověstí českých od Aloise Jiráska, kde se píše, že čeští bratři tady ukryli zlatý kalich. Jiná pověst však tvrdí, že zlatý kalich zde ukryli mniši z kláštera v Tržku, když v roce 1421 prchali před Žižkovým vojskem. Pověst o míru říká, že v okolí Růžového paloučku bude poslední krvavá bitva. Po ní se sejde sedm králů, aby u kamenného stolu uprostřed růží vyrostlého, sepsali věčný mír. Jiná zkazka praví, že věčný mír nastane, až všechny růže rozkvetou a uvadnou. Mnohé pověsti chrání růže před vyhubením a neštěstí prý stih-

ne toho, kdo je chce zničit. Za napoleonských válek si prý zde chtěl ruský voják vyrýt růži. Přitom zakopl, upadl a vlastní zbraní se smrtelně zranil. V roce 1844 zde zasel len. Při jeho tření se vzněla pazderna a v ohni uhořelo několik lidí.

Ve druhé polovině devatenáctého století docházelo ke zvýšenému zájmu o Růžový palouček. V blízkých lesích se konala shromáždění, někdy i několikatisícová. Tyto akce a poloha Růžového paloučku uprostřed polí byly v roce 1903 podnětem k založení "Spolku pro získání Růžového paloučku veřejnosti". Spolek v roce 1906 odkoupil Růžový palouček s přilehlým pozemkem o výměře 1,86 ha od manželů Koníčkových z Újezdce za 8000 Kč. Další činnost spolku byla zaměřena na úpravu paloučku a jeho okolí, zřízení památníku a propagaci této památky.

Památník ze sibiřské mědi, darované československými legionáři, vytvořili žáci a učitelé Řemeslnické školy v Litomyšli podle návrhu architekta Meteláka. Památník je čtyřboký, čtyři a půl metru vysoký kamenný sloup, kalichovitě končící. Nahoře je koule s průměrem půl metru. Po celém obvodu je sloup pokryt mřížovými reliéfy, které představují jednak výjevy ze života českých bratří, jednak různé sym-

Na Růžovém paloučku u Litomyšle se 1. července sešly stovky lidí, aby připomněly místo, kde se loučila s vlastní pobělohorská emigrace.

boly, jako je loď, beránek, srdce, holubice, lev atd. Památník byl odhalen 19. června 1921 spisovatelem Aloisem Jiráskem. V soudobé zprávě se píše: „Byla to vpravdě slavnost všenárodní, jíž se zúčastnily tisíce a tisíce z okolí i z míst velmi vzdálených, ze všech částí republiky, ze zahraničí i z Ameriky. Byli mezi nimi také potomci našich exulantů z Pruského Slezska, Polska a Ukrajiny. Účast se odhadovala na 70000 osob. Před zahájením oficiální slavnosti přítomní potomci exulantů vykonali děkonné bohoslužby.“

Park projektovaný architektem J. Kulišanem byl osázen rozmanitými stromy a keři, jinanem dvou-

laločným, javorem jasanolistým, lípou fapíkatou, smrkem omorikou, jasmínem pravým, jeřábem mukem, katolpou trubačovitou, šerikem čínským a tibetským a dalšími, v roce 1925. V letech 1921 – 22 byla vybudována k Růžovému paloučku silnice. Spolek od svého vzniku pořádal slavnosti, které byly přerušeny oběma světovými válkami. 6. července 1945 se na Růžovém paloučku konala velká národní slavnost s projevem ministra Prokopa Drtiny, zpěvy a recitacemi, pak ještě jedna v příštím roce v daleko menších rozměrech - potom slavnosti nadlouho ustaly. V roce 1952 byl rozhodnutím státní správy spolek zrušen a Růžový pa-

louček přešel do vlastnictví státu. Roku 1986 byl přijat do počtu evidovaných nemovitých kulturních památek.

V červenci roku 1990 byl spolek obnoven s názvem "Spolek přátel paloučku v Újezdci". V duchu tradic pořádá každoročně slavnosti s vystoupením významných řečníků a kulturním programem. Ve spolupráci se současným vlastníkem zajišťuje údržbu a průvodcovskou službu.

Letos - v roce 550. výročí založení Jednoty bratrské - byl pozván k projevu náš bratr patriarcha Tomáš Butta. Jeho projev přinášíme na str. 3.

(noe)

60. VÝROČÍ SVĚCENÍ ŽEN V NAŠÍ CÍRKVI

Milé sestry, milí bratři, tiše doufám, že se všichni těšíte na poslední srpnový víkend, kdy se v Brně na Lipové koná teologická konference při příležitosti 60. výročí kněžského svěcení žen v naší církvi. Přestože je k výročí udělení svátosti kněžského svěcení prvním ženám – farářkám, není určena jen ženám, ale především pro muže nebo lépe celé církvi. Po úvodní bohoslužbě sloužené bratrem patriarchou ThDr. Tomášem Buttou připomene bratr biskup ThDr. Petr Šandera (pro některé už zapomenuté) teologické důvody, které vedly před 60 lety k tehdy tak odvážnému kroku vysvětit první ženy – kněze.

Dnes patří postavení žen a jejich kněžského svěcení k nejdiskutovanějším otázkám v tradičních církvích ve světě. (Spolu se společným přijímáním svátosti večere Páně.) Paradoxně zato u nás slyšíme sice ojedinělé, ale o to agilnější, hlasy některých duchovních

– mužů proti ženskému kněžství. Není divu, že se jejich přezřívavý despekt žen v církvi – slušně řečeno - dotýká.

Dokazovat rovnocennost a rovnoprávnost žen a mužů je nedůstojné obou stran. V teologickém referátu se pokusím pojmenovat různost darovanosti shůry v rovině neurofyziologické, biologické, mentální i kulturní žen a mužů. Vzájemné odlišnosti nestojí k sobě v hierarchii ani konkurenci a jsou nám darovány k dialogické spolupráci a vzájemnému respektu. Stačí, když světská společnost, vedená v drtivé většině muži, nevede dialog, ale duel...

Ve zjevení Boha v člověku Ježíši Kristu jde přece o lidsví (ne o mužství). V díle spásy jde o obět' (ne o pohlaví). V kněžství jde o charzmatu (ne o kultickou "čistotu" pohlaví). Při vzpomínkách sester farářek, které patřily k prvním vysvěceným ženám, pak poděkujeme Bohu, že naši církev

už tehdy vedl "k odvaze ke změnám vložit do budoucnosti něco, co nutně nebylo v minulosti církve obsaženo" (parafráze K. Rahnera). Chtěli bychom se vyhnout důkazům či obhajobám tohoto prorockého rozhodnutí naší církve, přestože se nám to asi v zapálených diskusích ne vždy podaří. Cestou do Brna zkusme popřemýšlet, v čem jsme tedy jinou církvi, je-li polovina duchovních - žen. Ve všech ubolených aférách nejen v politice, ale i církvi zatím nikdy nefigurovaly ženy. Umožňuje církev ženám podílet se v odpovídající míře na vedení církve? Kdo a proč sedí v našich kostelních lavicích?

Přijedte, prosím, s dalšími pačivými otázkami, na něž budeme společně v prosbách o seslání ducha Božího v laskavém společenství rozvažovat. Na setkání s vámi (zejména nasloučajícími muži) se moc těším.

Jana Šilerová

Pomník na Růžovém paloučku

Za dr. Karlem Farským

MÍLA TAUCOVÁ

Po celá staletí
neviděla Praha husitské hněze.
Jen Hus tu se svým lidem stál
bouřemi času nezlomen a hrd.

Až tenkrát –
rynkem Staroměstským
zástup kněží s kalichem se bral,
když svolala je smrt...

Vy – první z nich – jste leželi v rakvi,
již střežil Mikulášský chrám
obklopen lidem – sestrami a bratry
Vy nikdy, nikdy nezůstal jste sám.

Kronika církve naší drahé,
ve které smíme s úctou číst
mluví k nám řečí těžké doby,
když začal jste psát první list...

Vy učil jste nás Bohu sloužit
a milovat svou zem –
a radost že je nutno tvořit
a přinášet ji všem...

Vy sloužil jste svým životem
člověku s láskou a neúnavně,
až naplnil jste slova Písma:
„Horlivost o dům tvůj, ó Bože,
strávila mě...“

Váš odkaz lásky, pravdy, víry
kéž ve svých srdcích pochopíme
a národ svůj a svoji církev
my nikdy nezradíme.

(K výročí dr. Karla Farského - 26. 7. 1880 - 12. 6. 1927)

Z kazatelského plánu

8. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

„Milosrdenství chci, ne oběti!“ praví Pán

Málokterá perikopa z evangelia vypadá tak prostě a přesto lze do ní vnášet tolik výkladových omylů! Na rozdíl od Matouše (22,36n) i Marka (12,28-31) se Lukáš zřejmě úmyslně vyhýbá termínu "přikázání". Milovat nelze na rozkaz. Nehledejme tu však argumenty pro snižování judaismu oproti křesťanství, ani látku k teologické disputaci na téma "víra a skutky". Nevnášejme do evangelia novodobé představy a pojmy. Netvrďme, že kněz a levita byli pobožnější pokrytci bez srdce, kdežto Samařan je živým dokladem toho, že milosrdná láska může vykvést bez chrámu, bez církve, bez Boha. Kněz a levita se prostě dali ztotožnit fundamentalistickým přístupem k Mojžíšovu Zákonu. Nechtěli se kulticky znečistit a být neschopní služby v chrámu, kdyby jim snad raněný zemřel v náručí. Samařan nebyl bezvěrec – ctil téhož Boha jako Židé, jen se chodil modlit jinam. Jádro podobenství je v tom, že pravá zbožnost ježíšovská záleží v jednotě víry a láskyplného jednání. Vůle Boží je nadřazená tradičním církevním ustanovením. Vpravdě zbožný člověk nechť se ptá v každé chvíli, co od něho právě Pán Bůh žádá, potom ať to vykoná z vlastního svobodného rozhodnutí. Není důležité dorazit za každou cenu hladce k blízkému pozemskému cíli, nýbrž mít na zřeteli pravý a hlavní cíl – věčný život.

Vstup: Am 5,14-15 a 20-24 nebo Dt 30,6-10

Tužby:

2. Aby milosrdná Boží láska ztělesněná v Ježíši Kristu zavládla v našich srdcích a řídila naše činy...
3. Aby Kristovo slovo platilo u nás víc než lidská ustanovení a předsudky...

Epištola: Ko 1,1-14

Evangelium: L 10,25-37

K obětování: Př 21,2-3

K požehnání: Jk 2,12-17

Modlitba:

Přeješ si, Hospodine, aby Kristova církev byla věřícím školou, jak se máme milovat a jeden druhému obětavě sloužit. Nedovol, prosíme, aby se naše vyznávání víry a naše jednání pohoršlivě lišily! Kéž naše modlitby, zvěstování i svátostné obecenství vedou nás napořád k nepředstírané lásce a k ochotě být skutečnými bližními všem, kdo nás potřebují! Posiluj nás, ať se vždy chováme jako ti, kdo plně náležejí tvému Synu Ježíši Kristu, ať o něm umíme vydávat přesvědčivé svědecké slovy i činy.

Vhodné písně: 44, 51, 61, 86, 95, 291, 296

O ODPOUŠTĚNÍ – JINAK

Jedna ze základních výzev Pána Ježíše k těm, kdo v něho věří, mluví o nutnosti vzájemného odpuštění. Je nasnadě, že realizovat v životní praxi takovýto příkaz není snadné ani samozřejmé. Vyskytují se v životě situace, kdy s tím může být spojen značný problém. Řekneme-li, že je třeba vzájemného odpuštění, je zřejmé, že se mluví o viníkovi a jeho oběti ve vzájemném vztahu. Může však někdo z pozice třetí osoby odpouštět viníkovi za jeho oběť? Jsem přesvědčen, že jediný, kdo takto může jednat, je sám Bůh. Proč? Protože jeho osobně se dotýká každý lidský hřích. Každý, kdo hřeší, stává se provinilým nejen vůči bezprostřední oběti svého jednání, ale také vůči Bohu. Čím více jsme v čase vzdáleni od vykonání zlého činu, jímž bylo někomu ublíženo, je zástupně odpuštění problematictější. Jistý smysl může mít takové počínání tehdy, když se tak děje mezi těmi, kdo se cítí být vázáni k jedné či druhé straně onoho v minulosti se stavšího konfliktu. Dojde-li k pokusu o takovéto urovnání, pak platí, že je to především záležitost těchto třetích osob, kdy ony přetrvávající stav neodpuštění vnímají jako své osobní břemeno. Zcela jistě není jednání třetí osoby závazné pro oběť, ani vyvažující pro samotného pachatele zlého činu. Pouze existence sounáležitosti s obětí či viníkem může zakládat oprávnění k popisovanému jednání třetí osoby. Je tedy zřejmé, že tzv. třetí osobou nemůže být

někdo žijící zcela mimo tento hříchem zatřesený vztah. Jen tak je možno porozumět například papeži Janu Pavlu II., když veřejně litoval a prosil o odpuštění za zlé činy, spáchané v minulosti Římskokatolickou církví. Papeži na jeho jednání mohl odpovědět jen ten, kdo měl živý (byť historický) vztah ke straně, již bylo učiněno to zlé, zač se papež omlouval.

Už bylo řečeno, že spáchání zlého činu proti člověku a stvoření obecně je současně proviněním proti Bohu. To nelze nikdy oddělit, mimo jiné i proto, že Bůh se s obětí vždycky solidarizuje. Je však zároveň zarmoucen ze zlého jednání hříšníka, protože i ten je součástí Božího stvoření, a proto i objektem zájmu Boží lásky. Z této paradoxní skutečnosti vychází další, rozšiřující požadavek směrem k oběti, aby nejen svému viníkovi odpustila, ale také za něho prosila u Boha o odpuštění. Kdo z lidí tohle

dokáže? Jde tu o vpravdě abrahamovskou zkoušku poslušnosti víry. Obstojí v ní pouze ten, jehož víra je živá a on je skrze ni sjednocen s Pánem Ježíšem Kristem. Proto má smysl prosit Pána a volat k němu: „Dej nám více víry!“ Jistě ne náhodně uvádí evangelista Lukáš tuto prosbu učedníků k jejich Mistru následně po rozhovoru, který s ním vedli o odpuštění těm, kdo se proti nim (nám) proviní. Takovéto odpuštění není ničím laciným. Je to vždy svého druhu oběť. Ne však, jak jsme zvyklí ji vnímat ve smyslu něčeho se odříci. Je to oběť chvály Bohu za to, že on odpustil nejprve mně a tak mě svou milostí uzpůsobil k ochotě a schopnosti i síle, abych i já odpustil svému viníkovi. Když se nad tímto procesem vyvíjecího se odpuštění zamyslíme, je nám stále více zřejmé, že jeho hnací silou je obětující se láska vyvěrající z Boha.

Jan Hálek

Co je podstatné? Většinou to poznáme teprve při zpětném pohledu. Často zaměňujeme naléhavé, vtíravé s tím, co je důležité, co by mohlo být významné. Co je podstatné, se totiž neohlašuje bubnováním a vytrubováním, nýbrž čeká na to, až se ukáže, že jsme schopní to vnímat. Věcné rozhovory s milovanými lidmi se nerozvíjejí, jestliže pospícháme a myslíme-li současně na patero věcí – v takovém případě je potřeba volný prostor, v němž to, co je podstatné, může najít své místo. K. H. Waggerl říká: „Možná, že skutečně existuje umění se procházet, právě tak jako umění naslouchat někomu při rozhovoru, prostě vládnout umění, jež vyžadují trpělivost – tedy schopnost zůstat otevřenými, být ochotní přijímat.“ Dopřejme si toho umění třeba nyní, v klidných letních měsících, více se ztišit, vzdát se všeobecnému ruchu a vypnout antény. Cvičení ve vnímání tohoto druhu zostrí sluch – pro všechno, co je důležité a co nás chce překvapit. Z němčiny přeložil: Josef Špak

Nad Písmem

HLAD PO BOŽÍM SLOVU

Prosím vás, hlad po Božím slovu? Co to je? O čem to ten snělek mluví? Vždyť je jako vždy mimo mísu, mimo dobu... Mimo realitu! Ale je to tady s prorokem Ámosem opět. A zrovna dnes. Jako naschvál. Slovo Hospodinovo přichází, nabízí se a zase mizí v koloběhu našich starostí, myšlenek a plánů. Ale zkuste si jen představit hlad po slyšení slov...

Najednou je náš kostel opět plný. Jsou zde ženy, kterým nevadí, že se bohoslužby přesunuly z půl deváté na devátou a že už nestihnou včas svým hladovým krkům doma nabídnout nedělní krmi *ausgerechnet* v poledne... A nikdo jim to vyčítat nebude. (Dodneška se s tím nemůžeme smířit, že došlo k tak radikální změně.) Také tatínkové a ostatní pánové nepůjdou za svou nedělnědopolední zábavou – fotbalem a hospodou, nýbrž se svými choťmi a ratolestmi, či přáteli budou hladově chvátat do kostelíčka... A děti zkrátka nebudou koukat na televizi a nebudou znuženy nedělním dopolednem jen tak lizat zmrzlinu, ale usednou ve škamny chrámu a nedělní školy... A všichni hladoví se budou sytit a sytit slovem Hospodinovým... Neboť hlad je potvora. A naše sestra Vellechová, obíhající s košíčkem na sbírku prázdné lavice, vybere za jednu bohoslužbu tisíc korun (místo obvyklé stovky, z níž se zaplatí sedmdesát varhaníkovi!)

„Hle, přicházejí dny, je výrok Panovníka Hospodina...“ Naše doba tomu však našťestí (či nanešťestí) nenasvědčuje... Ale která doba o tom svědčila? Já to nepamatuji, a to už pamatuji taky

leccos! A přece prorok statečně stojí a káže. Mluví světu, mluví církvi, mluví lidem, kteří nehledají, kteří mají své starosti (natož si ještě další přidělávat). Mluví a káže vzdor všemu. I že není dobře zaplacen a ohodnocen. Že stojí jako prorok a kazatel stranou zájmu, na okraji společnosti. Že se mu okázale dává najevo, že je naprosto zbytečný budižkničemu... Že také jsem nejbližší církve a společenství sester a bratří nedůvěřuje a dává od něj ruce pryč. Vzdor všemu má co říci. Má Boží slovo, které statečně i nestatečně (se všemi svými lidskými slabostmi) káže a říká.

Útěchou nám může být, že přijde opět doba hladu po slyšení slova Hospodinoва, že lidé budou znovu hledat, budou tápat a bloudit... A nenajdou! Nenajdou? To už je na nás, na naší generaci, která má úkol pronést Boží slovo touto dobou. Je na nás, jak silní budeme, jak budeme odvážní a hlavně věrní tomu, který si nás zformoval a povolal. Ne všichni obстоjme a vytrváme, ale kdyby jen jeden, stojí za to. (To je výzva nejen mladému pokolení duchovních, aby byli Božímu slovu věrní a jemu dostáli). Celou situaci komicky dokresluje vyprávění Lukášova evangelia. Marta, Marie a Ježíš. Pečlivá Marta se může v kuchyni zbláznit, zatímco její bláznivá sestřička Maruška si sedá k Ježíšovým nohám... Hladoví po jeho slovech. Chce slyšet Boží slovo – oběd, hostina jí může být ukraden. A co říká Pán? „Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře...“

Připomínáme si, že skutečně jen jed-

ného je třeba a že volba je na nás. Zda zvolíme, oč nemůžeme přijít, vážení hladoví přátelé Božího slova.

Pavel Sikora

Am 8,11-12

Jsmo tady a stojíme na svých hliněných nohou se svými prázdnými žaludky a mnohdy ještě prázdnější hlavou. Bohužel žádáme jen naplnění břicha, zatímco o hlavu a srdce se už tolik nestaráme. Ty Pane, víš. Ale přece ne všichni chvátáme, tápeme a hledáme jen plnost panděra... Jsou i tací, kteří klopýtají a hledají, kteří už teď mají hlad po slyšení slova Hospodinového. Děkujeme, že ještě můžeme tvé slovo slyšet a mluvit a také rozvažovat. Že smíme usedat u tvých, Pane, nohou a vykašlat se na oběd, a prostírat si hostinu tvého slova. (Vždyť oběd můžeme sníst klidně až zítra). Děkujeme, že naše kostely ještě stojí. Děkujeme za milost tvého promluvení. Amen

NÁPRAVA A JEJÍ PŘEKÁŽKY V POJETÍ J. A. KOMENSKÉHO

Tento malebný kout naší vlasti je spojen s historií české reformace. Na letošní rok připadá výročí Jednoty bratrské, jejíž vznik se datuje k roku 1457. Jednota bratrská uskutečňovala program české reformace v jeho radikální podobě. Ve dvou směrech se rozešla s husitstvím. Jednak vyjádřila nesouhlas s užitím násilí a s válkami, neboť k jejím určujícím motivům patřila zásada Chelčického pacifismu. Další důvod jejího vzniku byla kritika většinového utrakvistu či církve podobojí v tom, že došlo k ústupkům vůči původnímu reformačnímu programu a byla nastoupena cesta kompromisů. Vlastní rozchod s husitskou církví nastal ve chvíli, kdy došlo v Jednotě v roce 1467 k volbě vlastních kněží. Členové Jednoty bratrské se rozhodli pro život v ústraní ve venkovském prostředí vzdáleni od městského života. Usilovali o to být společenstvím žijícím podle pravidel Nového zákona, podle zásad Kristova evangelia. Důsledně se snažili plnit tyto zásady ve společenství a ve skromných podmínkách zemědělského prostředí. Kdo navštíví Kunvald nedaleko Žamberka ve východních Čechách, poznává atmosféru, kde první členové Jednoty bratrské žili uprostřed přírody a usilovali o obec Boží na zemi. Chtěli následovat Ježíše a jeho první apoštoly, kteří také žili prostým životem ve venkovském prostředí tehdejší Palestiny.

Pro Jednotu bratrskou v jejím počátečním období byla charakteristická její výlučnost až izolace. Odmítali politickou moc, majetek a dokonce i vzdělání. Členové Jednoty věděli, že moc se dá zneužít a že evangelium nelze prosazovat mečem, mocí a násilím. Moc a její užití se sice jeví jako nejkratší cesta k uskutečnění Božího království na zemi, ve skutečnosti je to však cesta nejdelší. Odmítali nadměrný majetek, který činí člověka nesvobodným. Zarážející je, že odmítali také vzdělání. Měli nedůvěru ke středověké scholastické učenosti, která může rozměňovat prostou pravdu Ježíšova evangelia a činí člověka domýšlivým. Zdůrazňovali, že láska je nad poznání ve smyslu výroku apoštola Pavla: „Poznání vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje“ (1K 8,1).

Když hledíme k začátkům Jednoty bratrské, o to více je překvapivé, jak tato výlučná a početně menší církev měla později takový vliv v tehdejší společnosti a trvalý význam pro naši kulturu. Za biskupa Jana Blahoslava, který dýchal ovzduší humanistické vzdělanosti během svých studií v zahraničí, otevřela se v Jednotě cesta k hlubšímu a širšímu vzdělání, aniž by byl opuštěn důraz na praktický život křesťana podle Ježíšova evangelia. Jednota bratrská dbala bedlivě na vzdělávání svých členů, ale zejména na výchovu a vzdělání svých kněží. Bratřští kněží se však museli současně vyučit nějakému řemeslu, aby se dokázali uživit v čase pronásledování. V řadě míst vznikaly bratrské sbory a rozvíjelo se školství. Trvalou hodnotou pro naši kulturu je Bible kralická, která byla přeložena z původních jazyků a vytištěna i přes všechny obtíže činné tomuto dílu.

Z těchto předpokladů vyrostl a na ně

navazoval bratrský biskup Jan Amos Komenský – jeden z největších vzdělanců tehdejší Evropy. Reformaci chápe ne již jako pouze církevní a místně omezenou záležitost, ale jako celosvětový nápravný proces ve všech oblastech života – v politice, ve vědě a v náboženství. Je autorem rozsáhlého spisu s názvem *Obecná porada o nápravě věcí lidských*, který byl vydán ve třech dílech v roce 1992. Je třeba však podtrhnout, že právě náboženské motivy opírající se o Bibli a vycházející z křesťanské víry, lásky a naděje jsou pro Komenského usilování a jeho veškerou činnost východí. V tom byla zřejmá jeho zakotvenost v české reformaci a v Jednotě bratrské. Pro Komenského je typické slovo "náprava". V Bibli se s tímto termínem setkáváme, stejně tak jako s obsahově blízkými či totožnými pojmy, jakými jsou obnova, změna, proměna, nové lidství a další. Například v jedné z výzev apoštola Pavla slyšíme: „napravujte své nedostatky“ (2K 13,11).

Chtěl bych se s vámi podělit o některé myšlenky z Komenského díla, týkající se právě nápravy a obnovy. Náprava je podle něho "uvedení dobré věci, propadající nákaze, v původní dobrý stav" (*Obecná porada o nápravě věcí lidských, III. sv., s. 290*). Předpokladem je biblická zpráva o stvoření světa, který vzešel ze Stvořitelovy ruky jako dobrý (Gn 1. kap.), a dokonalost a harmonie rájské zahrady (Gn 2. kap.). Tento biblický obraz ráje Komenský vícekrát vykresluje, například hned v úvodu své *Didaktiky* (*VSJAK, sv. I. Praha 1958, s. 48*). Ve světě však zavládl zmatek a všude se projevuje porušení, jak to s literárním mistrovstvím líčí Komenský ve spise *Labyrint světa a ráj srdce*. Podle Komenského – věřícího křesťana – dílo slavné obnovy náleží jedinému Kristu (*Obecná porada, II. sv., s. 279*). Současně Komenský dodává: „Něméné je pravda, že On toto své dílo koná tak, že žádá spolupráce svých věrných“ (cit. s. 280). U Komenského je zřejmá aktivita člověka, činnost, neumdlévající konání dobra, spolupráce s Bohem. Člověk nemá být pasivní, ale má se aktivně podílet na nápravě porušeného světa i sebe sama.

Náprava je ale podle Komenského obtížná, neboť jsou jí kladeny překážky. První překážkou nápravy, změny k lepšímu, je bezstarostnost a otupělost, jinými slovy lidská lhostejnost. Komenský užívá citát Seneky, že člověk nemá chodit ve stádu za hloučkem kráječícím v čele, tam, kam jde, a ne tam, kam se má jít (s. 296). Spokojujeme se s tím stavem, jaký je, a zdráháme se připustit lepší. Druhá překážka je předsudek. To znamená, že člověk není schopen se vymanit z prvních dojmů, které v něm hluboce utkvěly. Jiné názory není schopen přijmout a opovrhne jimi. Modlou se tak stává vlastní filosofie, vlastní náboženství a vlastní politika (s. 297). Třetí překážkou je zatvrzelost. Následkem je nechuť k pravdivějším a lepším myšlenkám, od kterých se odvracíme a tvrdošíjně se jim bráníme. Z toho pramení ve filosofii nejostřejší spory, v politice nejkrvavější války a v náboženství nejprudší nenávisť. Komenský cituje apoštola Pavla, že se jedná o

horlivost bez pravého poznání (Ř 10,2). „Jestliže však takovou horlivost neodložíme a nenaučíme tomu jiné, budeme horlit bez konce a beze všeho užítu a věci zůstanou tak, jak jsou, rozptýlené, rozmetané, nikdy nedosahující svornosti“ (cit. s. 297).

Komenský ukazuje cestu, jak tyto tři překážky odstranit. Abychom překonali lhostejnost, všechno pozorujeme lépe, nespokojíme se s povrchním pohledem. Abychom dokázali překonat předsudky, zkoumejme vše, a co je dobré, toho se přidržme. Zatvrzelosti se čelí tím, že každý má být hotov vyměnit omyl za pravdu (s. 94). Komenský překračoval svou dobu, ale přesahuje i naši dobu, kdy lhostejnost, předsudky a určitá názorová neústupnost nás stále provázejí. Cesta k nápravě, změna k lepšímu ve vztazích mezi lidmi, mezi církvemi, mezi skupinami ve společnosti je možná podle Komenského hlubším vzájemným poznáváním a větší mírou skutečné tolerance.

Tento zvláštní kout naší vlasti není jen místem smutku, loučení exulantů bratrského vyznání s rodnou zemí, ale také místem naděje. Právě Jan Amos Komenský, jeden z těch, co museli opustit svou vlast, byl mužem veliké naděje. Přes všechno, co prožil a zakusil, zůstal mužem pevné a stále naděje a výhledu k lepší budoucnosti a konečnému obnovení světa na základě biblické vize. Patřil k Jednotě bratrské, která se vyznačovala nadějí i v čase pronásledování, které ji provázelo od jejího vzniku. Byla pronásledována ze strany katolické církve a byla vystavena i nepřizní většinové církve podobojí. Zde se podle tradice členové Jednoty bratrské loučili se svou vlastí. Oporou jim byl pohled víry k vítěznému Beránkovi, posilovalo je vědomí Kristova nebeského kralování navzdory všem politickým vládám a společenským poměrům. Tuto naději sdílel i Jan Amos Komenský (srov. *Molnár, A.: Eschatologická naděje české reformace. V: Od reformace k zítřku. Praha 1956, s. 89*).

Celá řada míst v naší vlasti nás odkazuje k událostem minulých dob. Pro mladší generaci nejsou minulé události a vzpomínkové akce zas až tolik přitažlivé. Mladí lidé razí zásadu: „Z minulosti se žít nedá.“ Dnes je přece nutné držet krok s rychlým vývojem techniky. Zajímavé je jen to, co je právě teď. To, co bylo, je již minulostí a není to zajímavé. Proč se zabývat nějakými náboženskými hádkami a politickými konflikty minulosti? Ano, platí, že z minulosti se žít nedá, ale bez ní také ne. To se týká života jednotlivce i celého národa a společnosti. Snahy vytěsnit minulost znamenají zapominat na vlastní kořeny a žít povrchním a plochým životem. Jsme součástí společnosti, kultury, která má své hluboké kořeny a základy v minulosti – ve víře, úsilí, rozhodování a naději našich předků. I toto místo nám to připomíná a současně nám klade otázku, zda hledáme hodnoty, které činí člověka člověkem.

Tomáš Butta

Slovo na Růžovém paloučku
u Litomyšle
červenec 2007

Znalec poděbradského věku

Do historie českého dějepiscetví se Rudolf Urbánek zapsal především jako přední znalec věku poděbradského. Byl to nejen pečlivý a neobyčejně pilný vědec - jeho dílo zaujme jak věcnou a důkladnou heuristikou všech dostupných pramenů, tak svým rozsahem - ale také schopný pedagog. Zůstane v paměti i tím, že se stal prvním profesorem českých dějin na Masarykově univerzitě v Brně. Student skvělého historického semináře Jaroslava Golla se postupem doby prosadil jako hlavní spolupracovník V. Novotného při přípravě *Českých dějin*, které se měly stát reprezentativní syntézou české historiografie své doby. Od počátku své činnosti přitom Rudolf Urbánek soustředil pozornost na dobu Jiřího z Poděbrad. Habilitoval se na počátku 1. světové války na české univerzitě v Praze a roku 1920 odešel do Brna. V meziválečném období publikoval řadu prací k výrazným problémům 15. století, ať už se jednalo o monografie k husitskému válečnictví (*Žižka a husitské válečnictví, 1924; Bitva u Domažlic 1431, 1931; Lipany a konec polních vojsk, 1934; Vladislav Varnenčák, 1937; K historii doby Jiskrovy na Slovensku, 1939*) či o studii z oblasti dějin ideologie (*Počátky českého mesianismu, 1929; Český mesianismus ve své době hrđinské, 1930*). Mezi jeho základní díla patří *Kancelář krále Jiříka* (1911), kterému ovšem předcházela Urbánkova účast na zpracování *Českých dějin* a které se zároveň stalo předpokladem pro monumentálně pojaté dílo *Věk poděbradský*, jehož 1. díl vyšel roku 1915 a poslední roku 1962. Je pochopitelné, že tuto kolosální monografii provázely přípravné i doprovodné studie. Urbánek ve svém výkladu spojil popis politických událostí s přehledem náboženských a církevních poměrů, a to vše s vyčerpávající fakticitou.

V období německé okupace obrátil Rudolf Urbánek svůj vědecký zájem poněkud nečekaným směrem. Výsledkem byla dvousvazková *Legenda tzv. Kristiána ve vývoji předhusitských legend ludmilských i václavských a její autor* (1947-8). Svým kritickým hlasem se v letitém sporu české historiografie o pravost Kristiána postavil vedle J. Dobrovského a V. Novotného. Vznik legendy zařadil do 14. století, připustil však její starší jádro.

Urbánek, zastánce a ctitel pojetí Františka Palackého a novotnovské linie českého dějepiscetví, nikdy nepochyboval, že věk poděbradský patří k vrcholům našich dějin. V tomto smyslu ovlivnil i řadu svých studentů na pražské, a zejména brněnské univerzitě.

(red)

Neobvyklý pohled na Pána Ježíše

Německý časopis "Focus" přinesl zprávu, jak James D. Tabor, profesor bibliotiky univerzity v Severní Karolíně bojuje proti konvencím ve studiu Ježíšova života. Ve svém díle "Ježíšova dynastie" a podtitulem "Skrytý život Ježíše a jeho rodiny a původ křesťanství" tvrdí, že historický Ježíš "Jak ve skutečnosti existoval" nemohl být ani Syn Boží, ani Bohem zplozený zakladatel náboženství. Bere vážně PANTERA - tradici, která se vyskytuje v různých antických pramenech a byla chápána většinou jako urážlivá. Antižidovsko - antikřesťanský filosof Kelos například tvrdí, že Ježíšova matka měla poměr s okupačním vojákem. Po objevení náhrobního kamene v Sad Kreuznachu (SRN) profesorem Taborem (údajně s českými předky) musí být podle něho dovoleno prozkoumat všechny souvislosti. Na PANTERA - náhrobním kamenu, který je v místním muzeu, je totiž vyryt tento nápis: Tiberius Julius Abdes Pantera ze Sionu, starý 62 let, čtyřicet let ve vojenské službě jako lučišník první kohorty, je zde pohřben. Tento nápis dává Tabor do souvislosti s otcovstvím Pána Ježíše, což je obecně považováno za fantazii. Samotného Ježíše pak vidí Tabor jako proroka konečného času podle proroků Zachariáše a Malachiáše. Domnívá se, že zemřel v důsledku politických ambicí, vyplývajících z nároků na dědictví po králi Davidovi. Taborova kniha se v německém překladu objevila na loňském Frankfurtském knižním veletrhu, ale nedomnívám se, že by volala po českém překladu a mohla být přínosem pro náš vztah k Pánu Ježíši.

Rudolf Němec

ZPRÁVY

Pozvánka na výstavu

Zveme vás srdečně na výstavu Křehká duše – Surové umění, která potrvá do 31. srpna na hradech v Týnci nad Sázavou. Výstavu pořádá naše náboženská obec v Týnci nad Sázavou.

Jiří Chvála

Ubytování v Liberci

Náboženská obec v Liberci nabízí skromné ubytování pro děti a studenty od 120 Kč za den a noc, pro dospělé od 140 Kč, to v letní sezóně. V zimě jsou ceny cca o 30 Kč vyšší. K dispozici jsou lůžkoviny a vybavená kuchyňka. Kontaktujte: 485 106 395, případně e-mail: liberec@ccshhk.cz.

Jaroslav Staněk

Nový kontakt

Náboženská obec v Praze 2 - Nové Město, Resslova 6, má od 1. července novou e-mailovou adresu: ccsh.zde-raz@iex.cz. Prosím, aby tato adresa byla užívána při styku s naší obcí. Dosavadní adresa je již zrušena.

ing. Petr Hladík

Nabízím nábytek

Nabízím náboženské obci rohovou kuchyňskou čalouněnou lavici, dvě židle, stůl - dub. Vše velmi zachovalé. Kontakt: 602 837 239.

(jv)

Pozvánka na konferenci

Ekumenická akademie a německá Evangelická obec akademiků (Evangelische Akademikerschaft) pořádají

v Praze ve dnech 8. – 11. listopadu konferenci na téma Příspěvek občanské společnosti a církvi k rozvoji spravedlivé společnosti v Evropě a ve světě. Konference je určena pro zájemce z Česka, Německa, Rakouska a Slovenska. Koná se jako jedna z akcí provádějících 3. evropské ekumenické setkání (Sibiu).

Konference navazuje na obdobné setkání, které se konalo v Praze na podzim roku 2004 a bylo zaměřeno na česko-německé vztahy. Tentokrát je tématem utváření spravedlivé společnosti v rámci Evropy a vliv, jaký má Evropská unie na situaci v jiných částech světa, a to především z hlediska možného působení církvi a dalších aktérů občanské společnosti. Účastníci se seznámí s některými konkrétními sociálními a rozvojovými projekty českých nevládních organizací, o kterých budou diskutovat v širším kontextu vlastních zkušeností a žádoucích změn. Přednášky a panelové diskuse přiblíží rozvojovou politiku Evropské unie i evropských církvi a budou formulovat společné představy dalších aktivit. Součástí konference je i filmové a divadelní představení.

Podrobný program bude zveřejněn později. Tlumočení je zajištěno. Pro české a slovenské zájemce bude účastnický poplatek činit cca 500 Kč včetně ubytování a stravování, individuální sleva je možná zejména pro studenty, nezaměstnané a důchodce. V odůvodněných případech je možný i příspěvek na cestovné. Počet míst je omezen a předběžné přihlášky přijímáme už nyní. Přihlašování a informace: Ekumenická akademie Praha, Na Mí-

čankách 1, 101 00 Praha 10, tel/fax 272 737 077, www.ekumakad.cz, e-mail: ekumakad@volny.cz, skype: Ekumenicka akademie Praha

(erc)

Výběrové řízení

Slezská diakonie vypisuje výběrové řízení na funkci koordinátora služby Chráněného bydlení pro osoby s kombinovaným postižením pro pracoviště Archa Praha.

Požadujeme:

- * Vyšší odborné nebo vysokoškolské vzdělání v sociální oblasti
- * Komunikační dovednosti
- * Schopnost řídit tým, spolupracovat s kolegy, uživatelská znalost PC
- * Osobnostní vlastnosti – samostatnost, pracovitost, empatie

Nabízíme:

- * Možnost dalšího vzdělání
- * Zázemí stabilní organizace
- * Platové podmínky budou dohodnuty osobně

Pracovní náplň:

- * Řízení lidí, vedení týmu
- * provozní a organizační řízení
- * metodická práce na zavádění standardů sociálních služeb

Pravděpodobný nástup: 1. září 2007
Konkurz proběhne 23. srpna v 10 h v budově Chráněného bydlení Archa Praha, Milánská 471, 109 00 Praha 10. Přihlášky zasílejte písemně, nebo na e-mail: bydleni.praha@slezskadiakonie.cz nejpozději do 20. srpna. K přihlášce přiložte stručný, strukturovaný životopis. Přihlášeni účastníci budou kontaktováni a zařazeni do výběrového řízení na konkrétní hodinu.

(sd)

BOJUJME DOBRÝ BOJ VÍRY

Všimli jste si, že přímo nebezpečně ubývají počty věřících lidí naší církve? Když se zamyslím nad tím, proč tomu tak je, nevidím to jenom jako problém náš, ale jako problém církvi všech. Doba je velice nebezpečná.

Lidé si myslí, že se dá bez Boha docela pohodlně žít. Podle toho také současná morálka vypadá. Dětem se odmala vštěpuje do hlavy, že žena má právo rozhodnout se pro potrat, že staré lidi je lepší "utratit", než je

nechat důstojně a se vši péčí dožít, že kdo má více peněz je větší člověk a mohl bych zde jmenovat spousty a spousty dalších "nešvarů". Moderní společnost považuje Boha za něco překonaného a na nás se často dívá jako na podivíny, kteří stále věří těm "báchorkám pro slabochy".

Ale není to právě tím, že my jim to dovolíme? Že se necháme umlčet a raději nic neříkáme, abychom se nedostali do nějaké trapné situace? Není stále se snižující počet věřících tak trochu zavinen také námi, protože nevyvíjíme dostatečnou aktivitu našeho všeobecného kněžství v předávání pokladů víry vlastním dětem, vnoučatům, přátelům a známým?

Křesťané, čeho se bojíme? Vždyť víme, že Bůh je stále s námi a že nás chce v této aktivitě plně podporovat. Přesně o tom jsou přece celé dějiny spásy. Bohu záleží na každém člověku, na každém z nás i našich bližních. Obkleme se tedy plně zbrojí víry a vyjděme opět nebojácně na cestu Páně, jako vyšli kdysi i apoštolové a jako vycházeli sestry a bratři všech dob. Je tolik způsobů a možností jak začít. Ve vlastních rodinách, ve školách, v nemocnicích, na pracovištích... nejprve však každý sám ve svém nitru. A nenechme se odradit případnými počátečními neúspěchy. Bojujme dobrý boj víry. Vždyť kdo by mohl mít mocnějšího pána, když ten náš je sám Hospodin?

Aleš Toman,
Žamberk

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

MILOSRDNÝ SAMAŘAN

Milé děti, podobenství o milosrdném Samařanu jistě dobře znáte, proto pro vás nebude těžké určit, které z následujících vět jsou pravdivé a které ne a podle toho si vypsát písmenka do tajenky

1. Jeden člověk šel z Říma do Neapole.	ANO (N)	NE (M)
2. Po cestě padl do rukou lupičů.	ANO (Ú)	NE (S)
3. Ti jej sice neokradli, ale zbili ho a nechali tam ležet polomrtvého.	ANO (E)	NE (J)
4. Náhodou šel kolem celník a když ho viděl, vyhnul se mu.	ANO (O)	NE (B)
5. Stejně se mu vyhnul i levita, když šel tou cestou.	ANO (L)	NE (K)
6. Ale když šel kolem jeden Samařan, bylo mu ho líto.	ANO (I)	NE (P)
7. Ošetřil mu rány a na zádech jej odnesl do hostince, kde se o něj staral.	ANO (A)	NE (Ž)
8. Druhého dne dal hostinskému měsíc denárů, aby se o něj postaral.	ANO (I)	NE (N)
9. Po svém návratu slíbil zaplatit zbytek, kdyby náklady byly vyšší.	ANO (Í)	NE (J)

(Řešení z minulého čísla: Neberte si měšec ani mošnu ani obuv)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM – ČERVENEC

25. 7. 1502 - Královská města vytvořila obranný spolek (městský svaz) proti šlechtě; spolek tvořilo 32 měst, která veřejně prohlásila, že neuznávají regentskou zemskou vládu panských hejtmanů ani rozhodnutí zemského soudu a odmítají účast na zemském sněmu. Současně si opatřila vojenskou hotovost o síle 8 tisíc mužů a slíbila si svornost a jednotu "až do těchto hrdel a statků".

25. 7. 1867 - Vydán byl zákon č. 100/1867 o odpovědnosti ministrů, jenž omezoval suverénní pravomoci císaře, který nemohl uskutečnit žádný vládní akt bez spoluúčasti příslušného ministra. Současně byl ministr za svou činnost odpovědný říšské radě a představoval tak vrcholný orgán výkonné moci.

25. 7. 1892 - Narodil se v Orlu v Rusku **Jiří Havelka** (+ 5. 6. 1964 v Hostomícih pod Brdy) - právník a ministr Eliášovy vlády, který stál v čele Kanceláře státního prezidenta E. Háchy, a navíc byl v kontaktu s odbojem. Havelka byl osobně nebojácný - právě proto ho vybral Eliáš, aby v září 1939 na velitelství gestapa v Petschkově paláci protestoval proti zatýkání. Často se také dostával do ostrých konfliktů s K. H. Frankem, a ten nakonec prosadil, že Havelka nesmí být ani ve vládě, ani v Háchově kanceláři. Po příchodu Heydricha do Prahy byl Havelka v září 1941 zatčen týž den jako Eliáš. Frank zároveň Háchovi sdělil, že obvinění proti jeho kancléři jsou natolik závažná, že bude popraven. V případě Havelky Háchova hrozba demisí ještě platila. Poté, co Hácha podepsal za Havelku záruky, byl v prosinci 1941 předán - stále jako vězeň gestapa - do domácího vězení. Zároveň se nesměl s nikým stýkat a nesměl ani hovořit o způsobu a průběhu vyšetřování. Až dva roky po osvobození, v lednu 1947, byl Havelka zatčen a postaven před Národní soud. Nicméně k neskrývané nelibosti KSČ ho soud 21. dubna osvobodil. Po únoru 1948 musel s rodinou nuceně opustit Prahu a v těžkých podmínkách dožil v Hostomícih pod Brdy.

25. 7. 1912 - Narodil se v Praze **Kamil Lhoták** (+ 22. 10. 1990 tamtéž) - malíř, grafik a ilustrátor, který sice neměl umělecké vzdělání, ale vystavoval i v zahraničí a mj. v roce 1947 získal 1. cenu benátského bienále kresleného filmu (*Atom na rozcestí*).

25. 7. - 17. 8. 1947 - V Praze se konal I. světový festival mládeže.

26. 7. 1847 - Narodil se v Sušně u Nových Benátek **Josef Kořenský** (+ 8. 10. 1938) - cestovatel a spisovatel, který projel všechny evropské státy, vydal se až na Sibiř a v letech 1893-94 vykonal cestu kolem světa, která mu poskytla látku na monumentální dílo *Světlem a přírodou*, první toho druhu v Čechách.

26. 7. 1962 - Zemřel v Praze **Rudolf Urbánek** (* 7. 9. 1877 ve Slaném) - historik - viz i str. 3

28. 7. 1742 - V Berlíně byl uzavřen (definitivní) mír mezi Pruskem a habsburskou monarchií. Došlo zde k ujednání o předání Slezska (dále také slezských archiválií), ponechání titulu slezské vévodkyně Marii Terezií, otázce hranic apod. K mírové dohodě přistoupil i August III. Saský, který současně stáhl svá vojska z Čech. Sasko vyšlo z války o země České koruny bez územních zisků. Český stát byl ztrátou Slezska citelně zmenšen a pozbyl podstatnou měrou charakteru státu národnostně smíšeného (česko-německého).

29. 7. 1817 - Z iniciativy Moravsko-slezské společnosti k povznesení orby, přírodovědy a vlastivědy (ředitel hraběte H. F. Salma-Reifferscheidta) a také moravskoslezského guvernéra hraběte A. F. Mitrovského bylo v Brně založeno Moravské (Františkovo) muzeum. Základem muzejních sbírek se staly dary - přírodniny, rukopisy, tisky, mince a další památky hmotné kultury.

29. 7. 1917 - Narodil se v Přerově **Josef Kainar** (+ 16. 11. 1971 v Dobříši) - básník. Narodil se v rodině železničáře. Po maturitě (1937) studoval až do uzavření vysokých škol (1939) na filosofické fakultě v Praze češtinu a francouzštinu. Za války vystřídal mnohá zaměstnání, po osvobození pracoval krátce jako dramaturg Divadla satiry v Praze (hra *Ubu se vrací*, 1949) a redaktor brněnské Rovnosti. Od roku 1947 byl spisovatelem z povolání, přispíval do různých novin a časopisů a textoval řadu tanečních, zejména bluesových a později beatových písní. Sám i skládal hudbu. Básnické začátky (*Příběhy a menší básně*, 1940) ho zařazují k tradici halasovské poezie existenciální úzkosti a antiavantgardní poetiky, svou epičností, depoetizací a absurdizací však měl stejně blízko ke světu Skupiny 42. Zvláště po válce vydané sbírky *Osudy* (1947, básně z let 1940-43) a *Nové mýty* (1946, básně z let 1944-45) jsou příbuzné tehdejší tvorbě J. Koláře. I Kainar využívá ve svých výrazně epických básních (*Sířňali dohola malého chlapečka*) hovorové řeči, také jeho verše jsou výrazně intelektuální, analytické povahy. Kainar je v tomto období horce skeptickým tvůrcem balad, "nových mýtů", v nichž se snaží jít na dno dramatu lidské existence.

31. 7. 1247 - Vzpouira české šlechty proti králi Václavu I. (omezoval práva šlechticů, nespokojenost se způsobem jeho vlády, stále více se uchýlil do ústraní svých hradů a klášterů). Proti Václavovi (ten dlel právě na Zvíkově) si zvolili na pražském sněmu za protikrále (mladšího krále) jeho patnáctiletého syna Přemysla. V zemi vypukla válka. Královna Kunhuta zemřela 13. září žalem. Václav I. se musel se vniklou situací smířit a uprchl do Míšně.

31. 7. 1627 - Vydán byl mandát Ferdinanda II. nekatolickým stavům v Čechách, jenž jim nařizoval do šesti měsíců buď přestoupit k římskokatolické víře, nebo odejít do konce května 1628 ze země. Na Moravě byl vydán podobný mandát 9. března 1628. Celkový počet pobělohorských exulantů nelze přesně uvést, odhaduje se, že odešlo až na 150 tisíc lidí. Středisky emigrace se staly v Sasku Píma, Drážďany, Lipsko, v Polsku Lešno a Toruň, na Slovensku Skalica, Holič, Trenčín a Púchov. Mandát naléhal na ty, kteří se chtěli usadit ve Slezsku a v Lužicích, aby se stěhovali za hranice království.

(red)